

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **B. S.**, nar. X,
státní příslušností Republika Uzbekistán,
bytem v ČR X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem ve Varnsdorfu, S.K.
Neumanna 2052, číslo ev. ČAK 19064

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021 č. j. OAM-822/ZA-ZA12-P15-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i)

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) z důvodu, že jeho žádost byla shledána nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě a v souladu s požadavku ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odůvodněné, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
3. Dále žalobce namítl procesní pochybení žalovaného, neboť nepředvolal právního zástupce žalobce k převzetí napadeného rozhodnutí, čímž porušil ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu.
4. V obecné rovině rovněž žalobce namítl porušení ust. § 2 odst. 1, odst. 4, §3, §50 a § 52 správního řádu a ust. §10a a §11 zákona o azylu, čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
5. Žalobce má za to, že se žalovaný také nedostatečně zabýval tím, že žalobci hrozí v případě zamítnutí žádosti nucené odcestování do země původu, kde mu hrozí vážná újma spočívající v tom, že by v zemi původu žil v nelidských podmínkách, neboť rodina žalobce je velmi chudá.
6. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že jím uváděné informace neposoudil jako nové skutečnosti a tyto řádně neprostudoval, neposoudil jejich věrohodnost a také z vlastní iniciativy nezjistil další skutečnosti potřebné pro zjištění skutkového stavu, když neprovedl žádné šetření a bez jakéhokoli vlastního posouzení označil další návrhy za nadbytečné. Shromážděnými podklady rozhodnutí se pak žalovaný podle názoru žalobce zabýval jen okrajově a z pohledu nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nedostatečně.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěru, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno označit za nové ve smyslu zákona o azylu, a současně v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný rovněž poukázal na odpovědnost žalobce za unesení břemene tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož pak žalobce zůstal v tomto směru pasivním a de facto jen opakuje důvody své předchozí žádosti, žalovaný nemohl postupovat jinak než přijmout odpovídající rozhodnutí, kterým je v tomto případě zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti podle ust. § 10 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
9. Žalovaný má tedy za to, že postupoval zcela v souladu s citovaným ustanovením zákona o azylu, když druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřípustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce nemohl bez vlastního zavinění sdělit v průběhu předchozího řízení a které by vyžadovaly opakované posouzení.

10. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
13. Dne 25. 11. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dne 3. 12. 2020 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že žádá podruhé o mezinárodní ochranu, protože musí živit svoji rodinu a v zemi původu je to velmi těžké. Kdyby chtěl požádat o pracovní vízum, musel by se vrátit do Uzbekistánu a je na to třeba rovněž hodně peněz a to on raději tyto peníze pošle rodině. Má také rovněž za to, že v případě svého odjezdu dostane vyhoštění, což by bylo špatné, neboť je jediný z rodiny, kdo pracuje. V zemi původu navíc za poslední roky všechno hodně podražilo a v místě bydliště také není plyn a elektřina jde jen pár hodin denně. V zemi původu by sice mohl pracovat, ale za nízký plat, ze kterého rodinu neživí. Proto se rozhodl požádat o azyl.
14. Žalobce již dne 3. 4. 2018 poskytl obdobné údaje ke svojí první žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jen to, že by mohl mít v zemi původu vážné problémy, neboť má deportaci a porušení výjezdního příkazu. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018 č.j. OAM-275/ZA-ZA11-P15-2018, jež nabylo právní moci dne 5. 9. 2018, rozhodl o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje.
15. Z dokumentu „Informace OAMP – Uzbekistán – bezpečnostní a politická situace v zemi - stav k měsíci květen 2020“ se podává mimo jiné, že od roku 2017 v zemi došlo k uvolnění poměrů v oblasti lidských práv v důsledku reformy, byť režim zůstává autoritářský. V zemi neprobíhá žádný vnitřní vojenský konflikt ani válka s jinou zemí. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace. Vláda od 1. ledna 2019 zrušila tzv. výjezdní vízum, které občané dříve potřebovali k většině zahraničních cest mimo prostor Společenství nezávislých států. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny četné zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
16. Z dokumentu OAMP ze dne 14. 3. 2019 „Uzbekistán – Informace MZV ČR č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. března 2019, k č.j. MV-7953-2/OAM-2019“ se podává, že podle zdejší legislativy nehrozí žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu.
17. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, čehož žalobce využil, avšak doplnění podkladů nežádal ani jinak se k nim nevyjádřil. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí.

18. Žalovaný řádně předvolal žalobce osobně k převzetí napadeného rozhodnutí. Žalobce si předvolání převzal a následně se ve stanoveném termínu 9. 2. 2021 rovněž dostavil k převzetí napadeného rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí nabylo právní moci v den avizovaného předání rozhodnutí, tj. dne 9. 2. 2021.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
21. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
22. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
23. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* A dále: *„Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“*
25. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o*

žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 č.j. 1 Azs 57/2017-52: *„Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
27. Shora citované rozsudky Nejvyššího správního soudu, směřují k tomu, že institut opakované žádosti by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu žalovaný má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda nedošlo k takové změně okolností v zemi původu, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Této povinnosti nicméně žalovaný dostál.
28. Žalovaný se na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí řádně a přezkoumatelně zabýval srovnáním žalobcem uplatněných důvodů obou jeho žádostí o mezinárodní ochranu a dospěl ke správnému závěru v tom směru, že žalobce neuplatnil žádný nový azylově relevantní důvod, který by nemohl bez vlastního zavinění uplatnit ve své první žádosti o mezinárodní ochranu. Takový nový důvod pak rozhodně nemůže suplovat akcentace motivu žalobce k dalšímu pobytu na území České republiky spočívající v tom, že si zde vydělá více než v zemi původu. Žalobcem uvedené důvody „bránící“ mu v tom, aby si zajistil řádné pobytové oprávnění, pak zdejší soud považuje nadto vyloženě za nemístné. Žalovaný také správně konstatoval, že je povinností žadatele o mezinárodní ochranu uvést všechny možné důvody jeho obav z návratu do země původu, aby je mohl správní orgán posoudit. Nic přitom nebránilo tomu, aby žalobce shora uvedené skutečnosti uvedl již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud tak neučinil, pak se tyto nestaly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení jen vlastním zaviněním žalobce, protože na základě těchto skutečností není opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vskutku přípustná.
29. Žalovaný se rovněž řádně zabýval i tím, zda v zemi původu žalobce nedošlo k tak zásadní změně situace, jež by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
30. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že skutečným motivem žalobce pro podání jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pouze legalizace dalšího pobytu žalobcem na území České republiky. Pokud má žalobce skutečně v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud k tomu kupř. ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm*

příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje."

31. Pokud jde o námitku žalobce v tom směru, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, že by žalobce byl v případě návratu do země původu nucen žít v nelidských podmínkách, soud v první řadě konstatuje, že žalobce takové skutečnosti, jež by ukazovaly na nelidské podmínky v zemi původu, ve svém případě neuplatňoval. Žalobce uváděl, že chce zůstat v České republice proto, že si zde vydělá více než v zemi původu a lépe tak zabezpečí svojí rodinu. Uvedl ale také, že by v zemi původu mohl pracovat a žít s rodinnou v jejím domě, kde se můžou dle jeho slov ještě ohřát (oproti jiným lidem). Pokud má žalobce možnost v zemi původu pracovat, byť za nižší mzdu než v České republice, a žít zde se svojí rodinou ve vlastním domě, nelze takovéto podmínky, v nichž ostatně rodina žalobce stále žije, hodnotit bez dalšího jako nelidské. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud v tomto tvrzení žalobce nové azylově relevantní skutečnosti neshledal.
32. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud tak nesdílí názor žalobce, že by žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, odst. 4, §3, §50 a § 52 správního řádu a ust. §10a a §11 zákona o azylu, čl. 6 Listiny a čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jak v obecné rovině žalobce namítal. Soud zde také připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

VII. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. března 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce